

Put svetog Jakova – MANUEL VISEDO MARTINEZ

Manuel Visedo je biolog, radio je u osnovnom i srednjem obrazovanju, a danas je predavač na Univerzitetu za celoživotno učenje Univerziteta Alikante. Od 2014. godine organizuje izlete Jakovim putem za studente završnih godina Univerziteta.

Manuelo, šta te je opredelilo u početku da organizuješ ture Put Svetog Jakova?

Kada sam otišao u penziju 2009. odlučio sam da uzmem ranac i organizujem put. Slušao sam mnogo o tome i imao sam mnogo prijatelja koji su tim putem išli, ali kao biologa, više su me zanimala prirodne znamenitosti, i zato mi je trebalo toliko vremena da se odlučim. S jedne strane, imao sam interes za kulturna dobra; ali, sa druge strane, postajao je lični izazov, osećaj da mogu da pobedim sebe. Većinu puta sam koncipirao sa prijateljem, i iako smo stali u Santo Domingu de la Kalzadi, nastavili smo do kraja. 36 dana sam hodao i prešao 792 km na putu od Ronsesvalesa do Santjaga. To je bilo jedinstveno iskustvo, teško ću ga ponoviti. Prelazio sam od 18 do 20 km na dan. Prošao sam kroz 205 urbanih centara, 7 provincija; ukratko, obišao sam ceo sever Španije. Bila je to izuzetna avantura koja je zauvek obeležila moj život. Sa moje tačke gledišta, jedan od glavnih razloga zašto vam put ostavlja ovaj osećaj su ljudi koje susrećemo. Iako hodate sami, uvek ste u društvu ljudi koji dolaze iz celog sveta. Spavate u hostelima i delite život sa ovim ljudima koje ranije niste poznavali, stvarate prijateljstva, pomažete jedni drugima, delite sve i na kraju se vraćate kući puni uspomena.

2014. godine studenti Univerziteta za celoživotno učenje su me zamolili da im organizujem putovanje. Svidela mi se ta ideja o širenju duha Puta i proživljavanju intenzivnih iskustava sa svojim učenicima viših razreda; Stoga sam od tada organizovao jednu etapu Puta godišnje, u trajanju od oko 9 dana, tokom koje se dnevno pređe oko 100 km brzinom od 15/18 km na sat. Prva putovanja su bila toliko uspešna da sam morao da napravim novu grupu koja je ponovo krenula iz Ronsvalesa.

Put se menjao tokom godina, a sa njima i razlozi za hodanje, koji su po vašem mišljenju trenutni motivi učesnika?

Otkako je Sančo de la Rosa krenuo na Put 1132. godine, počevši od Ronsesvalesa sa religioznom motivacijom, razlozi zbog kojih se ljudi odlučuju na Put Svetog Jakova menjali su se tokom vekova. Danas su u osnovi tri razloga: kulturni, verski i sportski. Ovome moramo dodati lični izazov i osećanja solidarnosti, pripadnosti i suživota, koja dele hodači. Životna iskustva sa ljudima iz drugih zemalja različitog mentaliteta takođe nude putniku jezičko i kulturno bogatstvo.

Da li je potrebno spavati u hostelima i nositi ranac sa sobom da bi vas smatrali dobrim hodočasnikom?

U stara vremena nije bilo logističke infrastrukture, hostela ili hotela, kao što ih danas imamo na Putu, pa je hodočasnik morao da nosi svoj ranac sa svom opremom na leđima. Danas, međutim, to nije neophodno učiniti, jer postoje sistemi da se sve organizuje do kraja etape. Sada je mnogo lakše za hodočasnike, jer je moguće da se opušteno hoda i da se ne brine o tome gde ćete se odmoriti i odsesti. Ipak, preporučljivo je poneti ono što je potrebno, malo odeće koja ne teži mnogo.

Što se tiče spavanja u hostelima, to je tradicionalni smeštaj: oni su jednostavni, jeftini i obično opremljeni peškirimama i drugim bitnim uslovima za smeštaj. Međutim, teško je naći mesto tokom sezone zbog velikog broja hodočasnika. Moguće je spavanje u hotelima, koji uglavnom nude mnogo sadržaja i olakšavaju boravak starijim ljudima, koji su nekada putovali veoma teško, a to sada učine bez prevelikih napora.

Kakav je osećaj završiti Put i stići do Trga Obradoiro u Santjagu?

To je neopisiv događaj. Radost, sreća i osećaj ponosa su najupečatljiviji. Prva stvar koju hodočasnici obično urade kada stignu na Trg Obradoiro je da zagrlje jedni druge jer su postigli svoj cilj posle velikih napora i žrtava. Zatim, morate da odete u Hodočasničku „kancelariju“ da zatražite čuvenu „Kompostelanu“, dokument koji dokazuje da ste završili hodočašće.

Šta vas najviše impresionira kod Puta?

Na putu, hodočasnik može da uživa u raznim pejzažima neverovatne lepote i kontrasta, u rasponu od šumovitih predela Pirineja, preko kastiljanskih močvara, do močvara Galicije.

Svaki grad, svako selo kroz koje prolazimo, svaka isposnica uz Put ima svoje draži. Hodočasnik zastaje i oseća se zaneseno dok posmatra predele. Postoje romanički hramovi, kao što su katedrala San Pedro u Haki, crkva San Bartolomea u Logronju, Santa Marija de Eunata u Navari ili župna crkva San Isidoro u Leonu, i gotički hramovi kao što su katedrala u Burgosu ili Leonu što sve impresionira hodočasnike.

Na kraju, ali ne i najmanje važno je odnos sa ostalim hodočasniciima koje sretnete na Putu, tokom jednog ili nekoliko dana, sa kojima, osim što imate zajednički cilj, delite iskustva i deo svog života, uspostavljajući odnose koji će trajati mnogo godina u budućnosti.